

Sözün düğümleri...

İçinde biriken milyon tane şeyi nerede, hangi sırayla ve kime söyleyeceğini bilemediği için kendini ölmeden suskunluk mezarına gömenler var.

Konuşup dururken bir kelimeye, o kelimenin geriye doğru uzanan bir dolu hikayesine, çağrışımlarına, izlerine takılıp kalan, o kelimedenden sonra tek bir adım daha atamayanlar var.

Birilerine bir şeyler söyleyedururken kendi sesinin yankılarına kapılan, o andan itibaren başka her şeye sağırlaşan, etrafındakileri unutan, o yankıların peşinde kaybolup gidenler var.

Kendi sözlerinin ağırlığını taşımaya mecal yetiremeyenler var.

Suskunluğunu herkesin kulak zarını patlatacak kadar gürültülü hale getirenler var.

Hayatının bütün üşüyen yerlerini sadece birkaç kelimeyle örtüp ısıtabilenler var.

Anlamlarla kendine bir evren kuran, kelimeleri tek tek gözden çıkararak, tedavülden kaldıranlar var.

...

“Keşke söylenmiş bütün sözlerimi bir çuvala doldurup” dedi beyaz saçlı adam, “bir dağın tepesinden aşağıya atabilsem!”

İşte ağız açılan o çuvaldan dökülenler, kimin ne yarasına yararsa artık...

“Ben kimim?” can alıcı bir sorudur; yeterince yankılandığı “kimse” sağ kalamaz!

“Cennette bak boş lâf yok

“Zekeriya susunca YAHYA doğdu” Al ibret

“Dünyâ geldi ÂDEM’e” ÂDEM dünyâyâ değil;

“O” merkezi her yerde ve çevresi hiçbir yerde olan bir dairedir.

“Sen” kendini sandığın şey değilsin, ne olduğunu hatırla!

“Uyanmış” uyanmamışta kendi geçmişini görür. Bu nedenle şefkati derinden gelir.

“Yapan ben değilim” inancın nektarı; içen mutludur gayrı

“Ölmeden önce ölmek” hiç yaşamadığını idrak etmek demek...

(Hayat...Ölüm) parantezi kim açıysa o kapatacak!

AYRI kelimesi lügatinden silinen için uzak ve imkânsız görünmez olur...

AYRILIK YARASI kabuk bağlar kimlik olur ve her kimlik sahibi ölür

Hele sen

Acele etmeden yaşa...

Act but do not react...